

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. június 17.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ENGESZTELÉS JÉZUSBAN

Énekek: 119,1; 231; 184; 472,3-5

Lekció: 3 Móz 1

Alapige: 3 Móz 1,1-4

Imádkozzunk!

Örökkévaló Istenünk, hálás a szívünk, hogy áldozhatunk Neked. Köszönjük, hogy megmondod ennek módját, hogy hogyan áldozzunk Neked, mi az, ami kedves Előtted. Szeretnénk először is szóban dicsőíteni Téged, és magasztalni. Szeretnénk isteni fenségedet dicsőíteni azért, mert élő Isten vagy, mert nem olyan vagy, mint a bálványok, akiknek van szájuk, de nem szólnak, van fülük, de nem hallanak. Köszönjük, hogy Te olyan Isten vagy, aki megígérted, hogy szemeid az igazakon vannak, füleid azok kiáltásán.

Köszönjük, hogy szemmel tartod ezt az egész teremtett világot, amely Általad jött létre, szavad által teremtett. Köszönjük, hogy megtartottad, fenn tartod és igazgatod. Olyan jó lenne, hogyha megtalálnánk ebben a teremtett világban a mi parányi életünkkel a helyünket; megtalálnánk nyugalmunkat, boldogságunkat, szolgálatunkat; egyszerűen megtalálnánk Téged, az egyedül igaz Istent, és akit Te elküldtél, Jézus Krisztust. Köszönjük, hogy az ige szerint nem is azon van a hangsúly, hogy mi megtaláljuk, hanem azon, hogy Ő talál meg bennünket, Ő teremt újjá, Ő térít magához, Ő bocsátja meg a bűneinket, Ő ad feloldozást nekünk, és mi boldogan vallhatjuk, hogy Őbenne van váltságunk, vére által bűneink bocsánata.

Köszönjük, hogy egybegyűjtöttél ezen a nyári vasárnap délelőttön is bennünket. Köszönjük, hogy azért vagyunk együtt, hogy Rád figyeljünk közösen; hogy a közös énekekben Téged magasztaljunk és dicsőítsünk; együtt valljuk meg, hogy méltatlanok vagyunk minden kegyelmedre, hűségedre, minden tü-

relmedre; nem érdemeljük meg Urunk. Mindig ítéletet, halált, kárhoztatást érdemelnénk. Köszönjük, hogy nem így jössz felénk, és kérünk is, hogy jöjj szavaddal felénk. Szólíts meg bennünket, üzenj nekünk, és kérünk, hogy amit hallunk, azt hadd tudjuk beírni a szívünk hústábláira, hogy megtarthassa a mi életünket.

Legyen Tiéd a dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás örökkön örökké.

Ámen.

Igehirdetés

Hallgassuk meg az előbb felolvasott igeszakasz négy verséből Isten ígését, melynek alapján az Ő üzenetét szeretném hirdetni közöttetek az Ő Lelke segítségével. A Mózes 3. könyve 1. fejezetének 1-4. versét olvasom ismét: *„Szólítsa Mózeset és beszélje vele az Úr a gyülekezet sátorából, mondván: Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nekik: Ha valaki közületek áldozni akar az Úrnak: barmokból, tulok- és juhféléből áldozatok. Ha tulokféléből áldozik egészen égőáldozattal: hímmel és éppel áldozzék. A gyülekezet sátorának ajtajához vigye azt, hogy kedvessé legyen az Úr előtt. És tegye kezét az égőáldozat fejére, hogy kedves legyen ő érette, hogy engesztelést szerezzen az ő számára.”*

Kedves Testvérek! Isten Szentlelke azért hozta elém ezt az igeszakaszt, mert a héten kezdtük el olvasni a Bibliaolvasó vezérfonalunk szerint Mózes 3. könyvét. Remélem, hogy senki sem volt közületek, aki félretette vagy felkiáltott volna: Mózes 3. könyve! Ugyan mi lehet ebből nekünk üzenetté, mi lehet ebből tanítás?

Vagy ilyeneket is szoktunk hallani: ez az Ószövetség népére vonatkozott. Ránk ez már nem vonatkozik, mert mi már az Újszövetség népe vagyunk. Csak csendesen megjegyzem: mintha Istennek két népe lett volna: egy ószövetségi, meg egy újszövetségi! A Biblia világosan tanítja, hogy Istennek csak egy népe van, akik közül sokan az Ószövetség idején éltek, sokan meg az Újszövetség idején éltek és élnek még ma is; meg egészen addig lesznek, míg Jézus Krisztus vissza nem jön ítélni élőket és holtakat. Istennek tehát egy népe van, mégpedig azok, akiket Jézus Krisztusban Ő elválasztott, elhívott, megigazított, megszentelt és megdicsőített. Akik szent vérében megmosattak, és akiket az Ő Lelke által vezet. Istennek ez az egy népe van, amelyről a Heidelbergi Kátéban azt valljuk az 54. kérdés-feleletben: *„És hiszem, hogy annak én is élő tagja vagyok és örökké az is maradok.”* Én is boldogan vallom, hogy az Isten népe közé tarthatok azért, mert engem is megtalált a Pásztor, és azóta is tart napról napra kegyelemből.

Tehát, nehogy félretegyük a Mózes 3. könyvét! Néhány üzenetet szeretnék az 1. fejezetből elmondani, úgy általánosan is a könyvre vonatkozóan. Azért is, hogy egy kis kedvet gerjesszek a testvérekben, hogy bizony, ezt a könyvet is nagyon komolyan lehet olvasni. Hadd mondjam itt el, hogy van egy ifjúsági csoport a gyülekezetben, mely az elmúlt években pontosan a Mózes 3. könyvét vette sorra fejezetenként, és nagy áldást vettek belőle. Becsülendő az, hogy ilyen kitartóan tanulmányozták Isten ígését.

Miről szól a Mózes 3. könyve, amit úgy is hívunk, hogy Leviticus, vagyis Léviták könyve? Előtte a 2. könyv üzenete arról szól, hogy hogyan szabadította meg Isten az Ő népét, hogyan hozta ki Egyiptomból hatalmas kézzel és kinyújtott karral. A 3. könyv csatlakozik ehhez, mert tudniillik az üzenete az, hogy azt a népet, melyet Isten kihozott a szolgaságból, megszabadított Egyiptomból, azt akarja, hogy az meg is maradjon ebben a szabadságban. Tehát, nemcsak megszabadultak, hanem szabadok is maradjanak. Erről szól a Léviták könyve.

Hogyha a 2. könyv a szabadulásról szól, akkor a 3. könyv pedig a megszentelt életről. Ha a 2. könyv arról szól: Én vagyok az Úr, a te Istened, aki kihoztalak téged, – tehát arról szól, hogy milyen az ember Istene, akkor a 3. könyv meg arról beszél, hogy milyen az Isten embere, vagy pedig milyennek kellene lennie az Isten emberének. Nem olyan, de Isten elmondja, hogy milyennek kellene lennie az Isten emberének. Az Újszövetségben ezt így olvassuk: „(...) legyen az Isten embere minden jó cselekedetre felkészített.” Majd pedig így: „abban a szabadságban, amelyre Isten titeket megszabadított, álljatok meg!” A Biblia arról beszél nekünk, hogy az Isten kegyelme nélkül, a bűn fogságából és a Sátán markából megszabadított ember nem tudna élni a szabadságával sem, ha Isten nem segítené. Tehát, nekünk nemcsak az a nagy bajunk, hogy a bűn rabságában vagyunk, hanem az is, hogy a bűneset következtében a szabadságunkkal sem tudunk mit kezdeni.

Ez nem úgy van, mint mikor a hortobágyi madárkórházban egy sérült madarat meggyógyítanak, szabadon engedik, és onnantól kezdve az állatkórház orvosa, meg az ápolói arról a madárról nem tudnak, mert szabadon engedték. Isten nem így enged bennünket szabadon, hogy most már szabad vagy! Hanem azt akarja mondani: most már szabad vagy arra, hogy Rám figyelj! Most már szabad vagy arra, hogy engedelmeskedj Nekem! Most már szabad vagy arra, hogy nem a magad feje után menj, hanem azt mondd: „(...) szeress, vezess én drága Mesterem” – ahogy egy kedves lelki ének mondja. Milyen csodálatos, hogy Isten nem így szabadítja meg a népét: most már többet nem törődöm veletek! Eddig hordoztalak, eddig gyógyítottalak, eddig bocsánatot adtam, most már menjél, mint a madár! Isten ezután még inkább törődik velünk.

A megszabadított nép az egyiptomi fogság után nem tudott élni a szabadságával, és ezért Isten segített nekik ebben, hogy tudjanak élni a szabadsággal. Lehetne még példákat mondani erre, amikor valaki szabadul valahonnan. Voltak olyan ismerőseim, akik a gyermekvédelmi intézetből kimentek az életbe, és kellett nekik egy pártfogó, aki tanácsolja őket, mert nem tudtak semmit. Csak a nagy szabadság: most már nem kötelező bemenni időre, nem kötelező nézni az órát; és most már itt az élet; de lehet, hogy egy csekket nem tudott befizetni, mert addig nem gyakorolta. Ilyenkor adnak mellé valakit, hogy ebben a szabadságban el ne bukjon, vissza ne essen, nehogy becsapják. Érzitek, hogy mennyire kell az ilyen pártfogó? A Leviticus könyve tulajdonképpen erről szól nekünk, hogy Isten, ebben a szabadságban akarja az Ő népét megőrizni és megvédeni.

Hogy kezdődik a 3. könyv? Szólította Mózes, és beszélt vele az Úr a gyülekezet sátorából. Lehet, hogy elég lett volna a mai délelőttre csak ennyi, mert

éppen elég üzenete van ennek is! Tudniillik, így kezdődik a könyv: szólította az Úr Mózes – azért, mert minden itt kezdődik. Ott kezdődik az ember életében minden, amikor Isten megszólítja. Szeretném, ha látnák a testvérek, hogy nem ott kezdődik, hogy én elkezdem Istent keresni, hanem ott, hogy Isten megszólít engem, úgy, ahogy megszólította Sámuel a silói szentélyben és azt mondta: „Sámuel, Sámuel!” Úgy, ahogy megszólította Zákeust a fán: Zákeus szállj le! Legjobban Zákeus csodálkozott: engem megszólított? Vagy, ahogy Mátéhoz odamegy, aki Lévi volt és vámszedő. Jézus megszólítja: kövess engem!

Ugye érzitek, a Szentírásban mindig az a döntő, amikor Isten szólít, amikor Isten szól, és a Szentírás azt mondja nekünk, hogy amikor Isten szól, akkor ott mindig történik valami. Amikor Isten megszólalt, amikor a világ teremtése történt, akkor előállt. Isten szólt: legyen! – és ennek az lett a következménye, hogy lett. Amikor Isten szól, ott mindig történik valami.

Csodálatos dolog ez, hogy beszélt Mózes az Úr!

Még ebben a versben egy másik dolog, hogy honnan beszél hozzá Isten? Azt mondja: a gyülekezet sátorából. Sátor volt, mert azt vitték tovább a vándorlás során. Az volt az istentisztelet helye, és a gyülekezet sátorából szólt hozzájuk Isten. Tudjátok miért olyan lényeges ez? Addig honnan beszélt Isten? Mit olvasunk? A Mózes 2. könyvében azt olvassuk, hogy a Sínai-hegyen beszélt Isten. Azt mondta Mózesnek: jöjj fel a hegyre; a nép viszont ne jöjjön fel a hegyre, maradjon ott a hegy lábánál! Így mondja el Isten a Tízparancsolatot is többek között. Aztán a 3. fejezetben azt olvassuk, hogy Isten a gyülekezet sátorából beszél. Mi történt? Nem a Sínai-hegyről szól Mózesnek, hanem a gyülekezet sátorából. Ő ilyen Isten, aki alászáll. Történt egy nagy alászállás azért, mert nekünk olyan Istenünk van, aki eljött az emberért, aki alászállt.

Több helyen olvasunk erről a Bibliában. Például a 144. Zsoltár írója felkiált: Uram szállj alá! Vagy gondoljatok a János evangéliuma 3,13-ra, ahol János apostol elmondja, hogy Jézus Krisztus a mennyből szállott alá. A Mózes 3. könyve felvázolja nekünk, hogy Istennek van és lesz majd egy ilyen nagy alászállása. Miért olyan fontos ez? Azért, mert Isten megmutatja, nem úgy van, hogy az ember közelít Őhozzá. Pedig az ember ezt akarja. Az ember már közelített hozzá. Tudjuk, hogy Babelnél: akkora tornyot építünk, amely felér az Isten trónjáiig; és amikor az ember azt gondolja, hogy már-már ott van, akkor az Isten letekint.

Amikor a Biblia ilyet ír nekünk, hogy Isten alászáll, akkor Isten azt akarja elmondani, hogy megyek el érted. Én szállok alá. Azt akarja elmondani, hogy ez beteljesedett Jézus Krisztusban. Majd amikor a Jelenések könyvében kiteljesedik, hogy „az Isten sátora az emberekkel van és közöttük lakozik”, – ez Isten alászállása a bűnöshöz, mert az embernek egyetlen reménye van, az, hogy Isten lehajol hozzá. Az ember egy dologért könyöröghet: Isten, hajolj le hozzám! Jézus Krisztus tetet öltése azt jelenti nekünk, hogy Isten alászáll. A mennyei karok ezt hirdetik, hogy alászáll: a betlehemi jászolbölcsőbe, a Golgota keresztjére, a kínra, a halálra, a szenvedésre; Isten alászáll, azért, hogy velünk maradjon; hogy Máté boldogan írhasa az evangéliumában: Immánuel, velünk az Is-

ten! Nem magához rendel, mint annak idején Mózes – ezt is megtehetné –, hanem eljön hozzám, az én picit, nyomorult, küszködő, bűnös életemhez. Isten lehajol Krisztusban. Ez az evangélium szíve: Isten eljött hozzánk.

Hadd szóljak még arról, testvérek, mit jelentenek ezek a dolgok itt a Szentírásban, hogy az áldozatokat elrendeli Isten! Lehet, hogy valaki furcsának találja, hogy ennyiféle áldozat van, de a kezdet, az az egészen égő áldozat. Tehát ezt mondja el először: *„Ha valaki közületek áldozni akar az Úrnak: barmokból, tulok- és juhféléből áldozatok.”* Miért volt ez fontos? Azért volt fontos, mert a barmok, tulkok, juhfélék, baromfifélék azt jelentették, hogy mindenki vihetett valamit. A legszegényebbek vihetek galambfiat. Mária és József is ezt vittek engesztelő áldozatul, mert ők szegények voltak. Akinek jobban tellett, az vihetett juhot vagy tulkot is. Tudjuk, hogy a királyok néha egész csordát is odahajtottak. Vagyis azt jelenti, hogy nincs senki kizárva. Amit Jézus Krisztus majd később így mond: *„Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve!”* Jöhet a szegény, és jöhet a gazdag. Jöhet a pogány, és jöhet a zsidó, mert az a kedves Őelőtte minden nép között, aki az Ő akaratát cselekszi. Nincs senki kizárva.

Miért kellett ilyen állatokat hozni? Mi ennek a jelentősége: barmok, tulok, juhfélék, galambok? Az még a jelentősége, hogy vadállat nincs köztük. Tehát, nem lehetett vinni, mondjuk egy oroszlánt vagy egy medvét. Nem lehetett vinni olyan állatot, amely ragadozó, amely másnak életét kioltja, hanem olyan állatokat kellett vinni, amelyek szelídek, engedelmesek, terelhetőek. Azért, mert az áldozatok Jézus Krisztusra mutatnak előre. Jézus később majd azt mondja magáról: *„(...) tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok.”* Jézusra utalnak: az Ő szelídségére, az Ő engedelmességére. Azt olvassuk Ézsaiásnál: mint bárány, az ő nyírói előtt, néma. Ilyen a bárány, meg lehet fogni! A bárány talán nem is rúgkapál, nem visít, engedelmes. Jézus Krisztus is engedelmes volt a haláláig. Ki kellett ábrázolni, hogy Keresztelő János, amikor azt mondja, *„íme, az Isten Báránya”*, akkor azt mondhatta: Jézus az engedelmes Bárány, aki az Ő vádolói előtt néma, az Ő kivégzői előtt hallgatag; mert engedelmes volt a haláláig, mégpedig a keresztfának haláláig. Ez kiábrázolja számunkra Jézust.

Miért volt szükség az áldozatra? A 3-4. verset azért olvastam fel, mert ebben van benne, hogy miért volt kedves az áldozat. *„A gyülekezet sátorának ajtajához vigye azt, hogy kedvessé legyen az Úr előtt.”* A 4. vers: *„... hogy engesztelést szerezzen az ő számára.”* Tehát ezért kellett az áldozatok. Most mindegy, hogy hányféle áldozat; milyen illat; étel, égő, füstáldozat; mert az embernek kedvessé kell lennie az Úr előtt, és engesztelést kell szereznie. Tehát, Istent ki kell engesztelni, és az embernek Isten előtt kedvessé kellene lennie. Erről szól majd később a megváltás! Jézus Krisztus kiengesztelte az Atyát. A megszentelt élet pedig azt jelenti, hogy kedvessé lehetsz az Úr előtt. Vagyis úgy élj, hogy abban Isten gyönyörködjön. Úgy, mint Jóbban! – „Láttad az én szolgámat, Jóbot? Igaz, istenfélő, bűngyűlölő”. Ezért, testvérek, a mérce az, mennyire hittem el és tudom azt, hogy Istent Jézus kiengesztelte irántam, ki-

fizette a számlát, eltörölte az adóslevelet, oda van szegezve a keresztre. A megszentelt élet pedig azt jelenti, hogy mennyire tudok kedves lenni Isten előtt a hétköznapokon is. A családban, a kapcsolataimban, az erkölcsben, a tisztaságban – mennyire tudok megszentelt életet élni?

Sokan kérdezik, hogy miért van annyi vallás? Ezen a világon sok vallás van. Tegnap hallottuk a Missziói Bizottságon, hogy még egy kicsi szigeten is, valahol a világ végén – misszionárius testvérünk hazajött és beszámolt tegnap közöttünk – hányféle vallás van; mert jöttek az angolok, jöttek a franciák, az egyik ezt hozta, a másik azt hozta. Miért van ennyi vallás? Nem jobb lenne egy? Hát persze, hogy jobb lenne! Azért van annyi vallás, mert az emberek sokat kigondoltak – mondja a Prédikátor könyve. Vagyis, az ember mindig kigondolta, hogy Istent hogyan lehetne kiengesztelni. Az a baj, hogy a vallások annak a módját keresik, hogy Istent hogyan tudom én megbékíteni. A törzsi vallások féltek Istentől, mert szórja a villámokat, meg elveri a termést a jégeső. Tehát Istent, az isteneket, vagy az istenséget ki kell valahogy engesztelni. Az egyik verte a dobot, a másik fújta a furulyát, a harmadik meg kis köveket szorongatott, hogy kiengeszteljék. Adták egymásnak a tanácsokat, létrejöttek a vallások, hogy Istent hogyan lehetne kiengesztelni.

Az a biblikus vallás csak, amelyik azt mondja: Isten megmondta, hogy Őt hogyan lehet kiengesztelni. A Leviticus könyve világosan beszél: vigyél áldozatot barmokból, tulok- és juhfélékből! Isten megmondta, hogy egészen füstölögtesd el, és semmi nem marad belőle! Ezt így csináljátok, hogy engesztelést szerezzen az Ő számára! Az általam nagyon szeretett ige – ami sajnos a mai fordításokban nem jön így vissza, de ha valaki előveszi az 1590-es, eredeti Károli fordítást, és megnézi benne ezt az igét –, amikor az Atya azt mondja, hogy „ez az én szeretett Fiam, akiben én gyönyörködöm” –, Károli meg úgy fordítja, hogy „akiben én megengeszteltettem”. Vagyis, Isten kijelenti, hogy Ő egyedül Krisztusban engeszteltetik meg. Ő egyedül ezt fogadja el. Lehet, hogy valaki veri a dobot, fújja a furulyát, meg szorongatja a követ; elmegy ide, meg elmegy oda; az olyan, mint a zengő érc vagy a pengő cimbalom. Isten megmondta, hogy Őt hogyan lehet kiengesztelni! Ez hasonló ahhoz, amikor a tanár kiadja az érettségi tételeket, és nem a diák szabja meg, hogy miből akar érettségizni. Majd a tanár megmondja, hogy ő mit akar kérdezni. Meg azért a vezérigazgató adja ki az utasításokat, és nem a portás. Őneki is fontos feladata van, mert lehet, hogy az egész telepet ellopnák, hogyha nem lenne ott a portás, de azért nem fordítva működnek a dolgok.

A vallások azt hiszik, hogy a dolgok fordítva működnek. Nem, Isten elrendeli, és megmondja, hogy hogyan áldozzál Istennek. Ezt most hogyan kell érteni? Olvassuk el a Mózes 3. könyve mellé a Zsidókhöz írt levelet! Ez az előkép, ami lesz. A Zsidókhöz írt levél pedig elmondja, ami megtörtént. A levél írója elmondja világosan, hogy Jézus Krisztus egyszeri, tökéletes áldozatában minden áldozat beteljesedett: nagypénteken, a Golgotán, az Ő egyszeri, tökéletes áldozatában. Tudniillik, ha nekünk ilyenekkel kellene áldozni, galambot, juhot, tulkot vinni, akkor Jézus áldozata nem volt tökéletes. Akkor folytatódna tovább,

de nem folytatódik, mert Jézus áldozata egyszeri volt és tökéletes. Váltóságát elfogadta az Atya, Őbenne megengeszteltetett, és Őbenne kibékülhetünk Vele.

Ez a nagy kérdés, testvér, hogy haragban vagy Istennel vagy békesség van Felé? Pál apostol is használta ezt a képet, amikor azt mondta: Jézus Krisztus szerezte nekünk ezt a békességet; sőt, onnantól kezdve, ránk bízta a békéltetés evangéliumának szolgálatát. Amikor az evangéliumot hirdetjük, ezt hirdetjük: ember, aki nem akarsz tudni Istenről, aki Isten nélkül akarsz élni, Ő beszélni akar veled! Ő megszólít téged, igényt tart rád, és elvégezte azt, hogy kiengesztelődjön. Ez az evangélium: Istent ki lehet engesztelni; kedvessé lehet lenni Isten előtt.

„Hogy kedves legyen az Úr előtt” – nem csodálatos? Ki kedves az Úr előtt? Mindenki, aki cselekszi az Ő akaratát. Tehát, a megszentelődő élet az, hogy azt cselekszem, amit Isten elrendel. Az Ószövetségben mást rendelt el Isten, mint az Újszövetségben. Isten minden korban mást rendel el. Akkor azt rendelte el, hogy hozz galambfiat. Most hogyan tudsz áldozni Istennek? Úgy, hogy adod magadat. Úgy, hogy hiszel Jézus Krisztusban. Úgy, hogy elkezded követni Krisztust. Úgy, hogy azt mondod, amit a 329. dicséret mond: „Vedd elmém, lelkem és szívem, Hadd adjam néked mindenem, Hogy kedves légyek néked!”

Milyen áldozatot kér Isten tőlünk? Áldozatot már nem tud mást kérni, mert az Ő Fiában megvan az áldozat. Jézus megáldoztatott értünk. Azt mondja, hogy egyet tudsz hozni: a háládat. Hálás szívedet tudod hozni. Szánd oda magad az élő Isten szolgálatára! Azt mondja az ige Pál apostolon keresztül: szánjátok oda a ti testeiteket, élő, szent, kedves áldozatul, mint a ti okos istentiszteleteteket –, mert Isten elrendeli, hogy hogyan tiszteljük. A megszentelődő élet azt jelenti, hogy amit Isten elrendel, én ahhoz tartom magam; még akkor is, ha az eszemmel nem értem. Itt nem arról van szó, hogy az eszemmel meg kell érteni, hanem arról, hogy engedelmeskednem kell Neki.

Olyan igéket olvasunk a Bibliában, mint amikor a kánai menyegzőben azt mondja Mária: „amit mond néktek, megtegyétek!” Én sem tudom, hogy mit fog mondani, de amit majd mond Jézus, azt tegyétek meg! Jézus jön: „Töltsétek meg a vedreket vízzel!” – Miért töltjük meg? Nem ilyenkor szoktuk! – Az mindegy, hogy mikor szoktátok, tegyétek meg! Vagy egy másik ige: „Vessétek ki a hálótokat fogásra!” Péter elkezd hőzöngeni: Uram, egész éjszaka halásztunk, és nem fogtunk semmit! Aztán mégiscsak a Lélek dolgozik benne, és azt mondja: de a te parancsodra kivetem a hálót!

A megszabadult élet Úrnak nevezi Jézust, a megszentelt pedig megkérdezi: mit akarsz, hogy cselekedjem? A megszabadulás azt jelenti, hogy Uram lesz Jézus, a megszentelt élet pedig azt, hogy követem Jézust. Tehát, azt jelenti, hogy „Úr Ő éltem fölött, szívem nem ismer kényszert, önként szolgálom őt.” Naponta azt mondom: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?

Amikor Isten elrendeli: tiszta legyen, ép, hím az áldozat, – ez is Jézusra utal. Jézus tisztaságára, mert Őbenne nem volt bűn. A galambnak ki kellett dobni a begyét, mert lehet, hogy megevett valami olyat, ami tisztátalan. Ez nemcsak Jézus tisztaságára utal, hanem arra is, hogy Ő nem tűri a tisztátalansá-

got. „Tisztítsd meg szíved, Jeruzsálem népe!” Az Isten népe legyen hiba, sömörködés nélkül való, hogy így állítson majd egykor az Atya elé bennünket Jézus Krisztus: lélekben és igazságban, szentségben és tisztaságban.

Én kívánom, hogy a Mózes 3. könyve legyen számunkra olyan, testvérek, amely a megszabadult élet szabadságban való megmaradására ad tanácsokat! Ez pedig nem más, mint az Istenre való figyelés, a Neki való engedelmesség, az odaszánt, hálás élet. Erre Ő tud elsegíteni. Adja az Úr, hogy erre el is segítsen bennünket!

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk, könyörülj meg rajtunk, hogy ne legyünk hitetlenek, hanem hívők! Hogy kíváncsiak legyünk, hogyan szólsz bele az életünkbe. Amikor Te beleszólsz, akkor vigasztalsz, könnyeket törölsz, erőt adsz. Újból Magadhoz vonzol, megerősítesz bennünket a hitben, a reménységben, a szeretetben, szolgálatra indítasz bennünket. Köszönünk Neked mindent.

Hálás a szívünk így tanév végén, hogy hálát adhatunk a mögöttünk lévő tanévért, az iskolákban tanulóinkért, pedagógusainkért, munkájukért. Kérünk, hogy pihentesd meg őket nyáron. Imádkozunk a vizsgázókért, az érettségizőkért, Urunk, ezekben a napokban, hetekben. Segítsd meg a Te gyermekeidet, különösképpen, akik Benned bíznak és Rád nézve készültek hűségesen a vizsgájukra.

Imádkozunk a gyászolókért, akik a héten szeretteiktől búcsúztak. Kérünk, a feltámadás bizonyosságában hadd legyenek, hogy egyszer majd a por felett megállsz, Úr Jézus Krisztus, és egyszer majd életre kelünk.

Kérünk Téged, Urunk, fogadd hálánkat, dicsőítésünket, magasztalásunkat, hogy közöttünk lehet egy olyan házaspár családjukkal, akik ötven éve kötöttek itt házasságot. Az úrasztala előtt fogadtak hűséget egymásnak, kérték a Te segítségedet. Köszönjük, hogy most együtt adhatnak hálát velünk azért, hogy megőrizted, megtartottad, hordoztad őket; sok áldást adtál nekik az életben, családjukban, munkájukban. Kérünk Téged, hogy hordozd őket a továbbiakban is! Növeld hitüket, reménységüket, tartsd meg őket szeretetben, családjuk körében!

Kérünk Téged, fogadd el hálánkat azért, hogy alkalmakat készítesz a nyáron nekünk. Köszönjük, hogy sok csendeshét lehet, ahol szól az ige, ahol beszélni akarsz a gyülekezet sátorából, akár Neszmélyen, akár Piliscsabán, akárhol, ahová elmennek csoportok, hogy együtt legyenek az ige körül. Adj áldást kérünk!

Most, amit elmondunk Neked még imádságban, légy kegyelmes hallani, és legyen meg a Te akaratod mindenben, Urunk, mert tudjuk, hogy az a javunkra van.

Ámen.